

Prædiken til 5. søndag efter påske

Joh. 16, 23b-28

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus sagde: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det. Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn. Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen. Sådan har jeg talt til jer i billeder; der kommer en tid, da jeg ikke mere skal tale til jer i billeder, men ligeud forkynde for jer om Faderen. Den dag skal I bede i mit navn, og jeg siger ikke til jer, at jeg vil bede til Faderen for jer, for Faderen selv elsker jer, fordi I elsker mig og tror, at jeg er udgået fra Faderen. Jeg er udgået fra Faderen, og jeg er kommet til verden; jeg forlader verden igen, og jeg går til Faderen.« Johannevangeliet 16,23b-28

Hellige Fader, hellige du os i dit ord, dit ord er sandhed.

Der er flere former for omsorgssvigt af børn. Det er svigt at forsømme børnenes basale behov og lade dem gå for lud og koldt vant. Men det er også et svigt at give børnene alt, hvad de beder om og peger på. Forældre skal tjene børnenes bedste, ikke tjene alle deres lyster og indskydelser. Sådan tror jeg nu også, de fleste forældre tænker, og desuden er der ingen forældre, som kan give børnene alt, hvad de beder om. Skorter det ikke på vilje, så skorter det på evner og muligheder. Forældre kan mangle ressourcerne både praktisk og økonomisk og være magtes- og kraftsløse i forhold til børnenes bønner. Vel er der mange stærke forældre, og vel er der forældre, som kan overøse deres børn med dyre gaver, men det betyder ikke, at børnene også overøses med kærlighed, og selv den største tegnebog kan ikke uden videre købe den tabte glæde eller det tabte helbred tilbage.

Men hvordan er det med Guds børn? Hvordan er det med os i forhold til vores himmelske Fader? I søndagens evangelium hedder det jo: "Sandelig, sandelig siger jeg jer: Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det". Det kunne lyde som grænseløs opfyldelse af alle bønner. Beder vi om noget,

så skal vi få det, og da det er Gud, vi beder til, er der ingen grænser for, hvad han kan give os. Men, som folkeviddet siger, så går det ikke altid, som præsten prædiker, og kunne man måske føle sig fristet til at tilføje, det går heller ikke altid, som Jesus lover. Har vi ikke bedt i Jesu navn uden at få, som vi bad? Har vi ikke som bedende prøvet at løbe panden mod en mur og følt vores bønner faldt til jorden? Er vi ikke blevet skuffet, og har vi ikke følt os mere overhørt end bønne, selv om vi bad og bad? Jeg er tilbøjelig til at mene, at hvis man slet ikke har prøvet det, så har man ikke bedt nok og ikke bedt om nok.

Engang bad jeg så mine knoer blev hvide, og min sjæl blev træt. Jeg bad om noget meget vigtigt og hjertegribende, men det gik ikke, som jeg bad, og mange andre kan fortælle om det samme.

Der er selvfølgelig dem, som vil sige, at det slet ikke nytter at bede, fordi Gud er lige så døv, som han er død. Hvorfor tale til en mur, den kan alligevel ikke høre noget? Hvorfor anråbe en illusion? Og dog. Vis mig det menneske, som aldrig har formuleret en bøn, et ønske, ikke bare til andre mennesker, og hvis ikke direkte til Gud, så til livet, til skæbnen, eller hvad man måtte kalde de højere magter, som måske vil stå én bi. Hvilket menneske har ikke, når forholdene var til det, sagt eller bedt: ”Bare, det nu går godt”, ”Lad der ikke ske noget ondt”, ”Må jeg klare det her”. Også selv om man ikke gør sig synderlig klart, hvem der egentlig tales eller bedes til. Det er ikke bøn i Jesu navn, men det røber, at mennesker ved sig i andre magters vold, også selv om de ikke vil vide af Gud. Det røber, at vi er skabt til mere end os selv og hinanden. Det er glimt af en højere mening med det mindste menneske. Jeg ved godt, at der er nogle, som vil

sige, at det bare er frygt og magtesløshed, som får mennesker til at sige sådan, men det kunne jo være, at det netop er i frygten og magtesløsheden, på kanten, på fronten, på gyngende grund og i nødens stund, at virkeligheden for alvor viser ansigt og viser os hen til Gud. Nød lærer nøgen kvinde at spinde, og mennesker at bede. Er man for stor til at bede, er det, fordi man ikke har fundet ud af, hvor lille man er, og hvor god Gud er.

Men hvad med Jesu store ord om at få det, vi beder om i hans navn? Er der virkelig dækning for de ord, når det går, som det ofte går? Ja, det er der, for beder vi i Jesu navn, så svøber Jesu navn sig uden om alt det, vi beder om i eget navn. I Jesu navn rettes vores bønner til, så de tjener vores frelse. En gammel biskop over dette stift (Lolland-Falster), D.G. Monrad, siger det sådan i sin fine bog om bøn: ”Der foregår i bønnerne en forvandling fra vand til vin, og ønskerne omdannes, så de får en anden skikkelse”.

Umiddelbart beder vi ud fra os selv og i vores eget navn. Vi beder ud fra vores behov og længsler og ud fra en bestemt forståelse af vores situation. Vi beder om stort eller småt, vi beder om det, som ligger os på hjerte og sinde, og sådan skal det også være. ”Bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn” (Fil 4, 6) siger Paulus, og det kan vi gøre med frimodighed. Men når Jesu navn lægges til vores bønner, så løftes vores bønner, så bliver de større end de ord, som kommer over vores læber og dybere end det, som udspringer af vores egne hoveder og hjerter.

Al bøn handler vel i grunden om at bevare eller at opnå en glæde, glæden ved det daglige brød og glæden ved det gode helbred, glæden ved hjemmets tryghed og glæden ved fred i landet, og sådan kunne man blive

ved. Gud under os det alt sammen, og hvor meget har vi ikke fået hver især som familier og som folk? Gud vil imidlertid ikke nøjes med at give os disse glæder, som er gode, men stakkede. Gud vil give os en fuldkommen glæde.

Gud vil give os mere, end noget menneskehjerte selv kan komme på og fatte, og derfor siger han i sin søn; ”Bed, og skal I få, så jeres glæde kan blive fuldkommen”. Den fuldkomne glæde er ikke det, at vi beder og får præcis, som vi beder om, men det, at vi beder til *Gud* og får af *Gud*. Det kan sammenlignes med et menneskeliv. Mon ikke de fleste vil sige, at det største ikke var de ting, de fik i livet, men de mennesker, som livet igennem gav dem plads i hjertet? Den fuldkomne glæde er den, at vi i Jesu navn kan træde frem for Gud og regnes for hans kære og elskede børn. At vi gennem Jesus Kristus kan leve i Guds lys, at vi kan drikke af livets kilde og være et tempel for ham. At vi engang skal blive så fulde af Gud, at vi aldrig mere skal længes, savne eller mangle, men juble uden klage og glædes uden skår. Hvad hjælper det, om vi fik hele verden serveret på et sølvfad, hvis vi skulle undvære Gud?: ”Var hele jorden skabt for mig/ jeg var dog arm foruden dig”, som det hedder i en salme. (DDS 20 v. 3)

Den fuldkomne glæde er livet med Gud. Den glæde har endnu ikke taget over med fuld styrke, kraft og saft, men vi kan alligevel smage den fuldkomne glæde midt i vores ufuldkommenhed. Endnu fylder den fuldkomne glæde ikke det hele, men den er lige så fuldkommen, som frelsen er fuldbragt ved Jesu død på korset. Og vi skal vide, at der er ingen af vores bønner, som falder til jorden. Tværtimod. Ifølge Johannes' Åbenbaring er de helliges bønner som velduftende røgelse for Guds trone. Der er for-

skel på, om bønnerne går op i røg eller i røgelse! (Åb 8 1-5).

Jo, vi får, hvad vi beder om, men vi får det gennem Jesus Kristus, som danner og former os, bøvler og bakser med os hen imod den fuldkomne glædes endelige sejr. Han vil give os den glæde, som gør alle andre glæder små. Han siger ikke nej, han siger ja, men han gør det på måder, som ikke nødvendigvis svarer til vores ønsker. Han, som er udgået fra Faderen, kommet til verden og har forladt verden igen, ikke for at lade os ene, men for at drage enhver til den fuldkomne glæde. Den, som smages i bøn, kendes i tro og ender i lovsang uden ende og liv uden død.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen således også nu og altid og i al evighed. Amen

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk

Jesper Bacher
Vejleby Sogn